

at han saa vil støtte os. Thi skulle vi faa Nytte af Gedser—Warnemündeforbindingen, maa vi vel den Vej over. Jeg vil altsaa nu stemme for Forslaget om Gedser—Warnemünde, og jeg vil ikke undlade at tilføje, at jeg vilde kunde have stemt derfor, selv om det havde foreligget alene uden Forbindelse med nogen anden. — Saa er der jo et tredje Forslag fra to ærede Medlemmer nemlig om at udvide Korsør Station. Herom er det jo under tidligere Debatter blevet fremhævet, at det var en saa selvfølgelig Ting, at Udvalget i Fjor havde tænkt, at det fulgte saa meget af sig selv, at man ikke en Gang behøvede at tale derom. Jeg kan jo ikke dømme om, hvad Tanke Udvalget havde i Fjor, da jeg ikke var Medlem, men at Udvalget maa have skiftet Tanke derom, tror jeg dog er indlysende, da Flertallet ikke er Medforslagsstiller her. Jeg kan gerne indrømme, at vi rimeligvis ville blive nødte til at gøre noget en Gang ved denne Station, men det forekommer mig, at hvis Gedser—Warnemündeforbindingen skulde kunne gøre den store Virkning, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds har ment, saa maatte det kunne komme til at føles først og fremmest paa Korsør Station, og det kunde da føre til, at selv om vi ikke kunde slippe helt fri for at gøre noget der, vilde vi dog kunne nøjes med en mindre Bekostning og mindre Omordning af Forholdene, end der nu er foreslaaet. Hermed kan jeg slutte, da der endnu er mange, der skulle tale.

Høegh-Guldberg: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke særlig for at sige noget om Aarhus Godsbanegaard. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad jeg udtalte i Fjor, og hvad jeg ogsaa har haft Lejlighed til at sige i Aar. Jeg har jo udtalt, og det er blevet bekræftet af flere ærede Talere ogsaa i Dag, at den er en Nødvendighed for den store, overordentlig voksende Trafik, og den er tillige en Nødvendighed for, at den Plads, hvorpaa den nuværende Godsbanegaard ligger, kan indvindes for at skaffe bedre Forhold paa Personbanegaarden. Det er ogsaa meget ønskeligt, at Forslaget bliver vedtaget i Aar, thi allerede Udsættelsen fra i Fjor til i Aar har været dyr, og skal Sagen nu udsættes til næste Aar, vil der ganske sikkert finde en yderligere betydelig Fordyrelse Sted ved Ekspropriationen. Jeg skal heller ikke opholde mig ved yderligere at paavise, at Godstrafikken paa Aarhus Station er en Trafik, som betaler sig udmær-

ket, saa at det er et Anlæg, der vil forrente sig, hvad ikke gælder om mange af de andre Anlæg, man i Aarenes Løb har vedtaget ved Jærnbanenettet. Jeg skal ganske i Forbigaaende beklage, at der i § 1 d er gentaget Forlangendet om, at Aarhushs Købstad skal betale Halvdelen af Udgiften ved Ekspropriationen. Jeg tror ikke, at Byen vil formaa det eller se sig i Stand til at gaa ind derpaa. Det er ogsaa efter min Mening et forholdsvis alt for stort Tilskud, og jeg skal udtale Haabet om, at der, før Sagen kommer til 3die Behandling her, maa være opnaaet en Overenskomst med Aarhus om et mere rimeligt Forlangende, som baade den ærede Minister og det ærede Udvalg kunne slutte sig til, og som saaledes kan være Genstand for Behandling og eventuel Vedtagelse ved 3die Behandling.

Nej, det jeg gerne vilde sige et Par Ord om, er, naar der i § 2 staar, at Reglerne i Forordning af 5te Marts 1845 skulle være dem, der anvendes ved Ekspropriationen ved alle disse Jærnbane-forslag, er det næppe forsvarligt. Jeg gør det paa Foranledning af forskellige Lodsejere baade i By og paa Land, og skal i den Henseende henvise til den betæffende Lovforslaget om Godsbanegaarden i Aarhus i en Piece fremsatte Henstilling, der er omdelt paa alle Pladser. Idet jeg tillader mig at forudsætte, at denne lille Piece er bleven læst af de ærede Medlemmer, skal jeg fatte mig i største Korthed og holde mig til det Punkt, som særlig har ligget disse Lodsejere paa Hjerte, nemlig det uheldige i, at efter den nævnte Forordning af 5te Marts 1845 ere Lodsejernes Interesser ikke repræsenterede i Taksationskommissionen, men kun Statens, Amtets eller Byens Interesser, som ikke ere sammenfaldende og jævnligt kunne være stridende mod Lodsejernes Interesse. Det gav ogsaa i sin Tid Anledning til, at 15 Aar efter, at Forordningen af 1845 var udkommen, netop i det Aar, da Banerne begyndte at blive anlagte i Jylland, vedtog man Bestemmelser, hvorefter Lodsejerne fik Ret til under visse Vilkaar at indsætte to Mænd i Taksationskommissionen.

Der blev den Gang under Forhandlingerne af daværende Folketingsmand, nylig afdøde Overpræsident Klein, udtalt nogle Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han sagde i Folketingets 76de Møde den 9de Januar 1861, jfr. Tidenden Sp. 5052: „Det synes mig at være mindre passende, at Taksationskommissionen sammensættes af Mænd, der